

Kajuit. nieuws

Jaargang 54, nummer 2, Kerst 2012

*'Jongeren in actie: contact maken met een andere kant van de
maatschappij en jezelf beter leren kennen'*



Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. Het KajuitNieuws is de spreekbuis van de gemeenschap die in de binnenstad van Amsterdam open en gastvrij is om de zorg voor elkaar te delen met anderen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijk werk, maatschappelijke opvang, begeleid wonen en medische zorg aan onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als gezin en oefenschool die de hulpverlening ondersteunt.

Als werkplaats voor oecumenisch leven zoekt de gemeenschap juist wat ons in de Kerk samenbindt. De gemeenschap Spe Gaudentes is de kerngroep van de gemeenschap en draagt de dagelijkse verantwoordelijkheid. Veel leden van de gemeenschap voelen zich geroepen om te leven en te werken op Oudezijds 100 vanuit het evangelie van Jezus Christus.

Abonnement en informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 8,50. Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam en Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KN-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Weevers Grafimedia te Vorden. Redactie en logistiek: Coby Aarnoudse tg, zr Rosaliene Israël sg, Iain Majcher dg, zr Dorothea Mulder-Derks sg, Lobke Timmerman dg en Annette de Zwart dg.

INHOUDSOPGAVE

Vriendenbrief	3
Om te steunen	7
Welkom en afscheid	8
Thema hulpverlening	9
Column Kruispost	19
Faits divers	20
Kroniek	21



Vriendenbrief

Onverklaarbaar bewoond

Amsterdam, december 2012

Aan allen die betrokken zijn bij Gemeenschap Oudezijds 100,

Aangezien Betlehem niet gewend was aan zoveel toeristen en voorbijgangers, was er geen plaats in het nachtverblijf (de moderne vertaling van wat voorheen als herberg werd vertaald) van die stad, waar ongetwijfeld al talloze mensen uit andere plaatsen naar toe waren gestroomd.

Er stond dus geen paleis of hotel klaar in de hoofdstad, geen zacht wiegje met een warm kruikje erin, geen voorraad pampers voor een week. Het leven begon in een rommeltje, een puinhoop, ruw en ongeregeld, niet wat je verwacht bij een koningskind. Althans, wij zouden er raar van opkijken. De zoon van God begon zijn leven als een soort dakloze, een vluchteling zonder huis. Ondanks de povere omstandigheden trok het kind toch de aandacht en genoot het bescherming, en wel van mensen, die openstonden voor de tekenen die hun getoond werden, zoals de magiërs van duizend kilometers verderop, herders dichtbij.





Wijzen op zoek

Wat zouden de echtgenotes van de magiërs (wijzen) wel niet gezegd hebben, toen ze weer voor een tijdje op reis gingen om achter een nieuwe ster aan te lopen, god weet waarheen en hoe ver. Van sterrenkunde en magie je beroep maken was tot daar aan toe, maar het gaan bekijken van het mysterie van de ster van zo'n klein schijnbaar onbeduidend pasgeboren buitenlands prinsje, viel vermoedelijk niet onder de doelstelling van het bedrijf. Er moesten bovendien allerlei kostbaarheden meegenomen worden in plaats van dat de reis uiteindelijk brood op de plank op zou leveren. Zo'n lange reis kon ook nog eens behoorlijk gevaarlijk zijn. Zeiden de echtgenotes 'Ja, goed idee man, volg je roeping joh, en we zien wel of en wanneer je weer thuis komt! Zal ik een broodje smeren voor onderweg?' Lijkt me niet. En toch was het zó belangrijk om te gaan, dat alle dreigingen en bezwaren bij elkaar niet sterk genoeg waren om de zoektocht tegen te houden.

Herders gaan kijken

Waarom lieten de herders de schapen zomaar achter, die nacht? Waren het van die uitzendkrachten, die de business niet serieus namen en de kudde in de steek lieten als er een beer of leeuw aankwam? Dit onder het mom 'liever een schaap verloren, dan mijn leven, ik word per uur betaald en het is toch m'n eigen schaap niet.' Waarom niet gewacht tot het de volgende morgen weer licht werd? Moeder en kind even de kans hadden gehad om bij te komen? Of waarom niet gewacht tot een paar dagen later? Het was urgent, de langverwachte messias was gekomen en had misschien wel z'n eerste woning gekregen in nota bene hún stal. De messias lag misschien wel in hún voederbak. Dus niets hield hen tegen om, nadat ze door de engelen geïnformeerd waren, dat onmiddellijk te gaan zien. Misschien ook om te gaan kijken of ze, hoewel ze zelf niet rijk geweest zullen zijn, zich konden bekommeren om de noden van deze heiligen, of ze mogelijk nog iets konden aanbieden, gastvrij konden zijn.

Dromen van Jozef

Wat dacht Jozef toen hij het nieuws aanhoorde van de onverklaarbare 'bewoning' van de schoot van zijn vrouw? En over haar tante Elisabet, ook al met zo'n onwaarschijnlijk verhaal; zal de gedachte door zijn hoofd gespeeld hebben dat het een schijnzwangerschap kon zijn, met een kussen onder de kleding om het verhaal kracht bij te zetten? Mooie familie waar ik in terecht ben



gekomen. Hoe vertel ik het mijn ouders, en oh, de burenen? Kon hij zijn dromen en visioenen direct goed duiden? De meeste dromen zijn immers bedrog, waarom zouden dit niet de eigen hersenspinsels zijn van het verwerkingsproces, nu ineens gebleken was dat zijn aanstaande bruid al zwanger was?

Toen die onmogelijke reis naar Betlehem. Niet goed geregeld of te weinig geld, dus geen plaats in de herberg, en dus veroordeeld om op straat te slapen; Maria zal daarover ook wel 'kribbig' geweest zijn. En makkelijker werd het ook al niet, toen het kind geboren was, de familie niet terug naar huis kon, maar ook nog eens halsoverkop moest vluchten naar Egypte, en weer jaren later zijn intrek moest nemen in het eenvoudige Nazaret (*volgens NBV*), om de dreigende gevaren te omzeilen. Zouden ze daar nog een timmerman kunnen gebruiken? Kon die Vader niet zelf voor ook een beetje voor zijn Zoon zorgen? Waren dat vragen die Jozef tegenhielden? Nee, Jozef geloofde Gods tekenen, gegeven in dromen, zijn visioen en accepteerde dat de consequentie was dat zijn leven er niet makkelijker van werd, en voortaan bepaald zou worden door de opvoeding van dit kind Jezus.

Geen koninklijk leven

Onlangs hadden we het er in de gemeenschap over. Leven in de gemeenschap is een bijzonder leven, maar niet het paradijs op aarde, het is geen koninklijk leven van grote belangrijke gebeurtenissen die de krant halen, maar eerder een leven van kleine gebaren en onbeduidende gebeurtenissen. We zien dat puinhopen niet gedoemd zijn altijd puinhopen te blijven. Letterlijk zien we dat aan de huizen waarin we wonen, waaraan vaak veel heeft gemankeerd, maar die er dankzij sponsorbijdragen en hard werk nu steeds beter onderhouden bij staan. We maken mee dat er mensen zijn die weten op te krabbelen uit een ruw bestaan en op de puinhopen een nieuw begin weten te maken.

Samen op pad

We weten niet hoe het samenspel van mensen in de gemeenschap morgen of volgend jaar gaat verlopen, of we het in materieel opzicht wel zullen redden, welke gevaren er allemaal dreigen. Maar er is iets dat ons roept om desondanks samen op pad te gaan, een ontdekkingsstocht, een pelgrimage te beginnen zonder dat we weten wat het ons allemaal gaat kosten of waar die ons precies heen voert. Maar het is urgent genoeg om nu al hier te



zijn, nu hier te wonen, te werken en te bidden. We kunnen niet wachten tot het moment dat het ons wat beter uitkomt, tot ons pensioen gegarandeerd is, onze kinderen gestudeerd hebben, want vandaag wordt er al aangebeld, wordt er al een beroep op onze gastvrijheid gedaan. Mensen hebben vandaag al aandacht en hulp en bemoediging nodig, dat kan niet wachten. En het leuke is: al die kostbare kleine dingen zijn de moeite zeker waard.

Alle goeds,

W. Ge. de Brugh sr
prior



Om te steunen

Een gemeenschap als Oudezijds 100 kan niet bestaan zonder uw steun in de vorm van gebed, vrijwilligerswerk en financiële en materiele bijdragen. In het kader van ons jaarthema *onverklaarbaar bewoond* vragen wij in dit keer speciaal aandacht voor de Kapittelzaal. De Kapittelzaal is een veel gebruikte gemeenschappelijke ruimte in de gemeenschap. Ze herbergt een uitgebreide boekencollectie, fungeert als studie- en ontspanningsruimte en wordt gebruikt als locatie voor diverse groepsbijeenkomsten. Tochgenoot Matthijs K. gaat vanaf januari in samenwerking met br Sjoerd S. werken aan de revitalisering van de bibliotheek in de Kapittelzaal. Het doel is dat de boekencollectie beter toegankelijk wordt gemaakt en beter aan gaat sluiten bij de behoeften van de mensen in de gemeenschap. In elk geval zal er een goede ladder moeten komen, zodat de bovenste boekenplanken makkelijk bereikbaar zijn. Ook zullen er nieuwe liedbundels gekocht moeten worden en nieuwe gebedenboeken voor de kapelvoorbereiding. De theologische boeken zullen blijven, maar sommige meer algemene boeken over maatschappelijke onderwerpen die verouderd zijn, zullen worden vervangen.

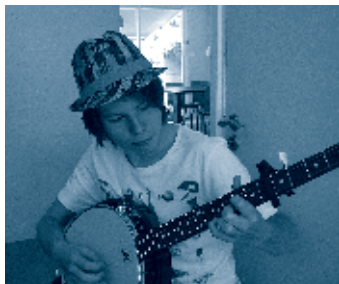


Giften voor de herinrichting van de ruimte of de aanschaf van boeken zijn van harte welkom. Bij voorbaat onze hartelijke dank!



Welkom en afscheid

Welkom



We konden drie nieuwe bewoners verwelkomen in de gemeenschap: Ferry, Selma en Hanna. Er zijn ook nieuwe vrijwilligers, die onze gelederen komen versterken. Yvonne komt elke week bij ons koken en Daan is de nieuwste receptionist in de Kajuit.

Afscheid

We namen afscheid van Sara, Linda, Aster en Estinos en Coby. Pieter verliet de gemeenschap als bewoner, maar hij blijft gelukkig wel bij ons op kantoor werken en hij blijft ook actief in de Vaderhuis-DV. Judith nam begin december afscheid van Maria ter Claesze.

Onze maatschappelijk werkster Zoya nam 17 december afscheid. Ze vertrekt met haar man, Gideon en kinderen naar Paramaribo. Gideon gaat daar een jaar als arts werken in het ziekenhuis. Zoya werkt vanaf 2004 als maatschappelijk werkster in de gemeenschap, haar dochter, Ilana Davita, was vanaf haar geboorte in 2006 een tijdje kind aan huis bij ons, omdat ze met haar moeder meekwam. We wensen Zoya en haar gezin een goede tijd in Suriname.





Thema hulpverlening

Jongeren in actie

Sinds jaar en dag zijn er binnen Oudezijds 100 jonge mensen actief, bijvoorbeeld als diaconaal vrijwilliger, stagiair of lid van de woongemeenschap. In dit themanummer maken we kennis met twee jongeren die vanuit Oudezijds 100 elders vrijwilligerswerk doen of hebben gedaan. Jongeren die terecht komen op onverklaarbaar bewoonbare plaatsen en vertellen hoe ze daarmee omgaan of gingen. Dorothee Florentinus was het afgelopen seizoen als vrijwilliger actief in Kishenyi (Uganda) en Elise de Bruijn is momenteel via Together in Hongarije. Over het Amsterdams Vrijwilligerjaar - dat jaarlijks twee diaconaal vrijwilligers voor Oudezijds 100 levert - vertelt coördinator Iain Majcher.



“Mijn naam is Dorothee Florentinus, ik ben twintig jaar en geboren en getogen in de gemeenschap. Mijn ouders zijn br Rik en zr Lyke. In juni 2011 heb ik eindexamen HAVO gedaan en daarna ben ik in september naar Uganda gegaan. Daar ben ik van september 2011 tot en met mei 2012 geweest.”



Hoe ben je daartoe gekomen?

“Ik was eigenlijk plannen aan het maken om naar Amerika te gaan om daar een jaar te studeren. Het bleek lastig om aan een visum te komen en om de financiering voor een jaar studeren rond te krijgen. Toen ben ik gaan nadenken over een alternatief en bedacht ik om naar Uganda te gaan. Ik heb contact opgenomen met Charles Byarugaba, contactpersoon voor het project van Kisheyi en vroeg hem of ik daarheen zou kunnen komen. Ik dacht er op dat moment over om of docent te worden of arts en het leek me een goede mogelijkheid om te ontdekken wat bij mij past.”

Kun je iets meer vertellen over het project in Kishenyi?

“Het project in Kishenyi behelst een medische post, een lagere school en een voorbeeldboerderij. De boerderij bestaat uit onder andere een koffieplantage en diverse akkerbouw van maïs, zoete aardappel, cassave, bananenbomen, mangobomen en papayabomen. Dorpelingen werken op deze boerderij en ontvangen hier inkomsten voor. Ze leren ondertussen hoe je koffie kunt telen en akkerbouw kunt toepassen.

In het dorp zijn twee privéscholen en één overheidsschool. Ik heb les gegeven op de privéschool, die deel uitmaakt van het project van Kishenyi. Deze school wordt dus niet door de overheid gefinancierd en kan alleen bestaan door giften. Ik begon in september met lesgeven, drie dagen in de week. Eerst gaf ik alleen Engels in groep vijf, maar tegen de tijd dat ik wegging had ik een mentorklas waar ik verantwoordelijk voor was en gaf ik zes dagen in de week les: Engels, wiskunde, aardrijkskunde en Nederlands. Kinderen van hetzelfde niveau zitten bij elkaar in de klas, dat betekent dat er kinderen van veel verschillende leeftijden bij elkaar zitten. De school doet het erg goed en groeit in leerlingenaantal.”

Wat waren je verwachtingen?

“Ik had niet zoveel verwachtingen toen ik naar Uganda toe ging en ik heb dat ook bewust zo gedaan, omdat ik niet zo goed wist wat ik ter plekke zou kunnen doen. Ik heb heel veel tijd geïnvesteerd in de leerlingen van de school door heel vroeg naar school te gaan. Als ik werd gevraagd om ergens langs te gaan, dan ging ik erheen. Ik heb ook vrijwilligerswerk gedaan bij de kostschool,



die bij de privéschool waar ik werkte hoort. Een heel aantal kinderen van de school slaapt in de kostschool. P7 (de laatste groep) zat verplicht op de kostschool, omdat ze anders te veel tijd bezig waren met lopen naar school. In de periode dat ik er was, zaten er tien jongens en twaalf meisjes op de kostschool, maar normaal gesproken verblijven er wel tot achtenveertig leerlingen. De leerlingen slapen en eten daar. Er zijn twee docenten, die op deze kostschool wonen. Ik heb daar vaak mee gegeten, gewoon, omdat de leerlingen dat gezellig vonden. Ook heb ik op de kostschool bijles gegeven en ik heb les gegeven aan de avondschool. Als ik dan klaar was, dan was het soms al erg laat, waardoor ik vaak op de kostschool bleef slapen of bij een familie in de omgeving logeerde.



Er waren twee Amerikaanse meisjes, Kirby en Kelsey, die ik al kende en die ook in Uganda vrijwilligerswerk deden, waardoor ik af en toe daar naar toe kon als ik niets te doen had. Deze meiden waren betrokken bij Access, CCW, een christelijke studentenvereniging, die drie keer in de zomer op Oudezijds 100 langs zijn geweest om vrijwilligerswerk te doen. Samen met deze meisjes heb ik toen de school vakantie had vrij-

willigerswerk gedaan bij de jeugdgevangenis en een kindertehuis in Kampala. Dit was behoorlijk indrukwekkend en ik heb er veel van geleerd. Zoiets had ik van te voren niet kunnen bedenken.”

Wat heb je van je verblijf in Uganda geleerd, wat heb je ervan mee genomen naar huis? Zou je het anderen aanraden om een jaar weg te gaan en waarom?

“Het meest concrete is dat ik, toen ik uiteindelijk weer terug was, besloot dat ik geen docent wil worden. In de jeugdgevangenis heb ik meegeholpen met het medische team en heb ik onder andere leren hechten. Dat vond ik heel erg leuk. En toen heb ik beslo-



ten dat ik iets met geneeskunde wil doen. Nu studeer ik HBO-verpleegkunde in Utrecht.

Ik raad iedereen aan om een jaar weg te gaan. Het is heel goed voor je eigen ontwikkeling, je leert zelfstandig te leven en beslissingen te nemen. Je moet zelf in actie komen en als je dat doet, groei je enorm, dat heb ik zelf zo ervaren. Ook heb ik zoveel verschillende mensen ontmoet, dat ik geen mensenangst meer heb."

Onverklaarbaar bewoond, is het jaarthema van Oudezijds 100, hoe verbind jij dat aan wat je in Uganda hebt meegemaakt?

"In het begin was het best zwaar en wennen: slecht sanitair, het eten vond ik maar niets en er was veel ongedierte. Na een tijdje gaat dat allemaal wennen – behalve de ratten onder mijn bed, daar wen je nooit aan. Iemand gaf me de tip om met een paar mensen een uur lang heel hard te zingen. Toen heb ik allemaal kinderen opgetrommeld en hebben we samen een uur lang héél hard gezongen. En inderdaad: toen bleven de ratten weer een tijdje weg!"

Meer informatie over het project Kishenyi:

<http://www.oudezijds100.nl/samen-leven/buitenlandse-projecten.html>

Meer informatie over het project van Kirby en Kelsey in Kampala: <http://www.sixtyfeet.org>



"Ik ben Elise de Bruijn. Ik ben achttien jaar en heb afgelopen mei eindexamen gedaan. Momenteel doe ik een jaar vrijwilligerswerk in Hongarije. Oudezijds 100 is de plek waar ik ben opgegroeid. Vrijwel mijn hele leven heb ik in de gemeenschap gewoond. Ik ben een dochter van zr Albertine en br Leo. Ik doe vrijwilligerswerk in Budapest (Hongarije) vanaf afgelopen september tot augustus 2013. Ik doe vrijwilligerswerk in een kinderkliniek. Mijn werk komt er op neer dat ik met de



kinderen speel, ze help en vaak doe ik mee als ze groepstherapie hebben. Maar wat ik precies doe, varieert afhankelijk van leeftijd, ziekte, interesse en de mogelijkheden. De leeftijd van de kinderen varieert van nul tot achttien jaar, wat betekent dat ik soms ook met kinderen van (bijna) mijn eigen leeftijd werk.”

Waarom ben je vrijwilligerswerk gaan doen?

“De reden dat ik vrijwilligerswerk ben gaan doen, is dat ik graag voordat ik ging studeren eerst wat tijd wilde hebben om mezelf te ontwikkelen. Ik ken mijn eigen wereld en mijn eigen cultuur, maar ik wilde me graag bewuster zijn van wie ik ben en waardoor dat komt. Daarnaast wilde ik graag meer over andere culturen, en specifiek over de Hongaarse cultuur, leren, over de samenleving en over God. Ook wilde ik een jaar hebben waarin ik, zover mogelijk, de stress die rond school, studie en werk heerst, even kwijt zou zijn. Gewoon even iets anders.”

Wat ben je gaan doen en wat waren je verwachtingen?

“Allereerst heb ik contact gezocht met organisaties en ben uiteindelijk in Hongarije via Togetthere, het internationaal jongerenprogramma van ICCO en Kerk in Actie. Door samenwerking van Togetthere en ÖDE heb ik een plek gekregen in Bethesda, een kinderziekenhuis in Budapest. Voor mijn vertrek verwachtte ik dat ik het heel moeilijk zou krijgen. Ik ben niet iemand die graag weg van huis is en daarnaast heb ik in de gemeenschap veel vrijwilligers gezien, van wie een aantal ook eerder terug naar huis is gegaan. Ook verwachtte ik dat het mentaal erg zwaar zou zijn om zoveel in contact te zijn met zieke kinderen. Ik dacht dat als ik de hele dag zieke kinderen zou zien, mijn stemming daar ook door beïnvloed zou worden en ook mijn levenshouding mischien. Maar ik verwachtte ook een hele leuke tijd vol nieuwe ervaringen, nieuwe mensen en andere manieren om de wereld te bekijken.”

Hoe bevalt het?

“Tot nu toe bevalt het me heel goed. Het is in veel opzichten makkelijker dan ik had verwacht.

Ik krijg veel hulp van de mensen in Hongarije die ik al kende en ook van de mensen die ik ontmoet. Ook op mijn werkplek bevalt



het me goed. Het werk is vooral mentaal veel minder zwaar dan ik had verwacht. Daarnaast voel ik me soms helaas wel een beetje overbodig, maar aan de andere kant zijn er ook veel momenten, waarop ik echt merk en ook van de kin-



deren hoor dat ik nuttig werk verricht. En het is heel goed om te zien hoe de kinderen vooruitgaan en hoe ze met elkaar omgaan.”

Waarom zie je die vooruitgang terug?

“Sinds de eerste dag dat ik in het ziekenhuis werk, was Zoltán er ook. Hij heeft een klein ongeluk gehad, maar de gevolgen waren heel groot. Momenteel is hij aan het revalideren van de operaties die hij heeft gehad. Tijdens de eerste weken was Zoltán vaak verdrietig, was hij tot weinig in staat en had hij weinig contact met de mensen om zich heen. Maar sinds een paar weken gaat het veel beter met hem. Op een dag kwam hij binnen, terwijl hij zelf zijn rolstoel reed, een andere dag leerde hij om zelf te eten. Daarna begon hij spelletjes te spelen en ook begon hij te praten door aan te wijzen. Hij begon zijn eigen gebaren te gebruiken om te praten met iedereen om zich heen. Toen hij zag dat ze verdrietig was, ging hij zelfs naar een ander kind toe om haar te troosten! En het beste: hij lacht. Elke keer dat hij iets nieuws doet, lacht hij. Het is zo leuk om dit te zien, zo fantastisch om hem weer gelukkig te zien, te zien dat hij weer zichzelf kan zijn. Zijn leven zal nooit zo zijn als het vroeger was, maar hij wordt steeds meer weer als een kind, en dat is zo mooi. Afgelopen week liep hij de kamer binnen met de hulp van zijn moeder en een verpleegster. En iedereen draaide zich om en klapte voor hem, de lach op zijn gezicht was onbetaalbaar!”

*Wat heb je tot nu toe geleerd? Wat neem je terug naar huis?*

“Ik denk dat er heel veel dingen zijn, die ik de afgelopen maanden al heb geleerd, zonder dat ik me daar echt bewust van ben. Maar iets waarvan ik hier pas écht de waarde heb leren inzien, is hoe belangrijk het is om aandacht voor anderen te hebben. Ik ervaar echt ontzettend veel gastvrijheid van alle mensen die ik hier leer kennen. Mensen die ik nauwelijks ken, staan voor me klaar en nodigen me uit, zodat ik anderen leer kennen en een goede tijd heb. En ook van de kinderen leer ik veel. De manier waarop zij aandacht voor elkaar hebben terwijl ze allemaal hun eigen problemen hebben vind ik echt heel bijzonder. Voor mij is mijn verblijf en werk hier een hele goede ervaring, die ik ook anderen kan aanraden. Ik denk dat het een hele goede manier is om over jezelf en de wereld te leren en tegelijkertijd ook iets voor anderen te doen.”

*Het thema van dit jaar is Onverklaarbaar bewoond.**Kun je iets vertellen over waar je woont, hoe ziet je kamer eruit?*

“Ik woon in een appartement op de zesde verdieping van een groot gebouw. Samen met vijf andere vrijwilligers deel ik de flat. We hebben een gemeenschappelijke keuken, woonkamer en twee badkamers en daarnaast drie slaapkamers. Ik deel mijn kamer met een Duits meisje. Ik woon in het zesde district in Boedapest, niet al te ver van het centrum. Midden in de stad dus. Wat toerisme betreft is het een stuk rustiger dan op de Oudezijds Voor- en Achterburgwal, maar dat is dan ook wel echt het toeristische centrum van de stad. De straat waar ik woon is op zich niet heel interessant voor toeristen, maar ik zit wel vlak bij één van de drie treinstations. Ook is de straat waar ik aan woon vrij groot en druk wat auto's betreft.”

En zie je dingen om je heen die onverklaarbaar zijn dat ze bewoond zijn? Of zie je dingen die volgens jou niet leefbaar zijn, maar in Hongarije normaal?

“Dit is een moeilijke vraag, omdat ik weet dat Hongarije een heel arm land is. Het probleem is echter dat ik in Budapest woon en dat je daar eigenlijk niet door hebt hoe arm het is. Ik weet van anderen dat er echt extreem arme dorpen zijn, met huizen zonder water of elektriciteit en veel daklozen. Zelf ben ik echter nog niet



in zo'n arm gebied geweest. In Budapest is die armoede minder zichtbaar."

Informatie over Togetthere:

www.togetthere.nl

Het verblijf van Elise in Hongarije wordt medegefinancierd door het EVS/Youth in Action programma van de Europese Commissie, meer info: <http://www.youthinaction.nl/>

Meer lezen over de belevenissen van Elise?

Volg haar op elisedebruijn.waarbenjij.nu



"Ik ben Iain Majcher, 25 jaar oud, net getrouwd in de zomer met Celeste in Zuid Afrika. Ik ben trots dat ik Schots én Amsterdammer ben! Ik woon sinds maart op Oudezijds 100 met veel plezier, maar ik vind het jammer dat ik soms niet meer tijd heb voor Oudezijds 100. Sinds augustus woon ik hier samen met Celeste. Ik ken Oudezijds 100 al vanaf het eerste jaar in Amsterdam, omdat ik toen in het Mission House woonde als vrijwilliger en er via het Mission House ook vrijwilligers bij Oudezijds 100 betrokken waren. Nu ben ik projectleider voor het diaconaal jaar in Amsterdam (Amsterdams Vrijwilligersjaar)."

Je werkt met vrijwilligers die een diaconaal jaar doen via de Protestantse Kerk in Amsterdam. Wat doe je precies?

"Ik ben projectleider voor het hele jaar. Een groot deel van mijn werk zit ik helaas achter mijn computer en houd ik contact met buitenlandse partners, projecten in Amsterdam en doe veel administratie voor de EU, maar ik werk ook rechtstreeks met de vrijwilligers. Ik probeer om in het Mission House en op Oudezijds 100 de jongeren te begeleiden op een afstand. Ook probeer ik om met de jongeren over God te praten en hen de kans te geven om binnen het programma de tijd en de gelegenheid te nemen om over het geloof na te denken."



Wat is de achtergrond van het Amsterdams Vrijwilligersjaar?

“Het Amsterdams vrijwilligersjaar is opgezet door het Mission House en Oudezijds 100. Mission House Amstelrank is een (christelijke) leefgemeenschap in Amsterdam, waar elk jaar acht nieuwe jongeren in de leeftijd van achttien tot vijfentwintig jaar wonen en full-time vrijwilligerswerk in de stad doen. De projecten waar jongeren aan de slag gaan, zijn zeer gevarieerd, maar hebben wel altijd te maken met sociaal werk en de kerk. Jongeren kunnen zelf een keuze maken uit deze projecten en kiezen op welke plekken zij willen werken. Het Mission House is daarnaast een huis waar jongeren als een hechte groep leren samen leven en werken. Door deze intensieve manier van leven met elkaar worden onze vrijwilligers extra geprikkeld om na te denken over hun eigen talenten, de toekomst, ‘de ander’ en hun eigen geloofsleven. Ook leren ze wat zij dagelijks op hun werk tegenkomen, in perspectief te plaatsen. Het jaar is voor jong volwassenen die geen zin hebben in een ‘normaal’ jaar, maar voor een jaar kiezen waarin zij in contact komen met de andere kant van de maatschappij.”

Welke projecten zijn hier bij betrokken?

“Er zijn plus minus twintig projecten waar wij mee samenwerken. De projecten zijn deels christelijk en deels met een kerkelijke achtergrond. Het zijn projecten met daklozen, verslaafden, zeevarenden, kinderen, jongeren, terminaal zieken of psychiatrisch patiënten, gehandicapten en gedetineerden.”

Met welke partnerorganisaties wordt samengewerkt?

“Wij werken binnen het programma van European Voluntary Service (EVS). Dit betekent dat zij de projecten subsidiëren en dat de vrijwilligers ons in hun database terug kunnen vinden. De organisaties die sterk betrokken zijn bij het programma zijn Oudezijds 100, Protestantse Diaconie Amsterdam, Evangelisch Lutherse Diaconie Amsterdam, The Council for World Mission – Europe en de Protestantse Kerk Amsterdam.”

Hoe is de relatie met Oudezijds 100 hierin?

“Oudezijds 100 is deel van de programma hier in Amsterdam. Oudezijds 100 biedt twee plekken voor vrijwilligers in het Vaderhuis om deel te zijn van het leven hier. Dit jaar wij heb-



ben Łucasz uit Polen en Kata uit Hongarije. Łucasz en Kata doen samen met de vrijwilligers in het Mission House mee aan de taalcursus, de seminars en de dagjes uit. Gedurende het jaar ontstaan er vriendschappen en de vrijwilligers ondersteunen elkaar.”

Wat is het belangrijkste doel waar vrijwilligers zich voor inzetten?

“Ik kan geen algemeen doel aangeven. Iedereen heeft er zijn of haar eigen doel. Wij hopen dat de vrijwilligers de kans krijgen om na te denken over wat en wie God is. En om de andere kant van de stad, de kant die wij vaak niet willen zien, te zien.”

Wat zie je veranderen bij hen of wat enthousiasmeert je zelf om hen bezig te zien?

“Ik zeg elk jaar dat dit jaar een jaar is voor JOU! Gebruik dit jaar om jezelf te vinden, jezelf te ontwikkelen, en te doen wat JIJ wil en niet wat de ander wil. Ik probeer om God de ruimte te geven in alles wat wij doen in zo'n jaar, zodat er de mogelijkheid is om over Hem na te denken.”



Hoe wordt er in het Mission House gewerkt aan gemeenschapsleven?

“Net als op Oudezijds 100 is het gemeenschapsleven een heel groot onderdeel van het jaar. Elke avond wordt er samen gegeten en op woensdagavond is er house-meeting. Deze bijeenkomst biedt de gelegenheid om over de week te praten en dingen te delen met elkaar. Op zondagavonden is er family-time, dit is een avond in de week waar het huis iets leuks doet met elkaar.”

Meer informatie over het Amsterdams Vrijwilligersjaar:

<http://www.protestantsamsterdam.nl/jeugd/18/900-amsterdams-vrijwilligersjaar-waar-woord-en-daad-samenkomen.html>

Meer informatie over het Mission House:

<http://missionhouse.nl/>



Column Kruispost



Niet alleen huizen, maar mensen zelf zijn eigenlijk vaak onverklaarbaar bewoond. In de vorige column schreef ik over de locatie van Kruispost als onverklaarbaar bewoonde plek. Deze keer moesten we het maar eens over de mens hebben.

Een paar weken terug las ik in de krant een artikel dat me bijbleef. Het ging over mensen die in hoge posities in de Nederlandse maatschappij werkzaam zijn. Tien jaar geleden verkeerden ze echter stuk voor stuk nog in de meeste uitzichtloze situaties. Zoiets geeft hoop.

Voor veel mensen die we tegenkomen op Kruispost is de situatie zo uitzichtloos. Zo 'onverklaarbaar bewoond.' Hoe houdt iemand het immers lichamelijk en geestelijk vol in zo'n situatie? Waar haalt iemand de moed vandaan om door te gaan? Wie kan in dit verhaal toch nog iets positiefs ontdekken? Ik moest terugdenken aan mijn studiereis naar de University of California Los Angeles (UCLA), een aantal jaren geleden. We leerden daar hoe eerstegeneratie-studenten werden begeleid bij hun studie. Een totaal nieuwe situatie waar elke bedding en support in eerste instantie lijken te ontbreken. De belangrijkste boodschap was: heb hoge verwachtingen van de studenten en wees trots op elke stap voorwaarts. Hou dat al die jaren heel consequent vol, vlak prestaties niet 'calvinistisch' af, maar wees juist tevreden met elke stap vooruit. De basis hiervoor ligt volgens mij in een stevige relatie. Hoe dit proces precies in onze bovenkamer werkt, weet ik niet. Dat deze studenten ongelooflijk groeiden door deze aanpak, heb ik wel gezien.

Wat heeft een patiënt op Kruispost hier nou aan? Ieder mens is onverklaarbaar bewoond door Gods geest. Ook van degenen die je op Kruispost ontmoet, mag je het verwachten en trots zijn op elke stap voorwaarts. Soms tegen beter weten in. Niet voor niets staat er boven de deur van de gemeenschap de Franse tekst dat een ieder die hier binnenkomt een door God gezondene is. Onverklaar bewoond!

br Sjoerd Sinke sg
voorzitter Kruispost-DV



Faits divers

DE-zegels gevraagd

In het verleden hebben vele lezers en lezeressen voor ons zegels van Douwe Egberts gespaard. Met deze zegels betalen wij mokken en glazen, die worden gebruikt in onze Inloop. Aangezien er regelmatig mokken sneuvelen, dan wel verdwijnen, doen wij hierbij opnieuw een oproep om DE-zegels voor ons te sparen. Hiermee doet u ons en onze gasten van de Inloop een groot plezier!

Graag de zegels opsturen of geven aan:

Gemeenschap Oudezijds 100 t.a.v. zr Albertine de Bruijn-Boiten
Oudezijds Achterburgwal 100 1012 DS, Amsterdam.

Meer info? Bel 020-6266634 en vraag naar zr Albertine of mail naar albertine.@oudezijds100.nl.





Kroniek

Vierdagen

Op 16 oktober zag Jaliyha het levenslicht, de dochter van Pryjanca. Op zondag 25 november werd z'r Rosaliene als predikant met een bijzondere opdracht aan de Protestantse Kerk van Amsterdam verbonden. Dit gebeurde in een bijzondere dienst in de Oude Kerk

Ontvangen bezoeken

Rie van gemeenschap de Hooge Berkt logeerde in de week van de geloftebevestiging in het Vaderhuis. Paul Needle was bij ons te gast, een Britse journalist vanuit de Anglicaanse kerk. Hij was op bezoek om over de gemeenschap te kunnen schrijven in het kader van erkenning van de gemeenschap door de Anglicaanse Kerk. Misschien komt er een klein item over ons op de BBC radio. Zachary King, zendeling op Haïti voor de Christian Reformed World Missions, heeft een week gelogeed in de gemeenschap. Hij was te gast bij Brenda en Matthijs. Anja logeerde in het Vaderhuis om kennis te maken met de gemeenschap.

Op 15 november was er een muziekavond met open podium, verschillende gemeenschapsleden zetten muzikaal hun beste beentje voor, aangemoedigd door toehoorders van binnen en buiten de gemeenschap. In december kreeg Celeste veel familiebezoek. Eerst kwamen haar oom en tante, daarna kwamen haar ouders haar opzoeken in het koude noorden. Ellen de Witt Hamer was een dag bij ons om het gemeenschapsleven in beeld te brengen voor het JohanniterOrdeNieuws. Rabobank Nieuwmarkt is langs geweest om kennis te maken met de gemeenschap.



Uitgaande bezoeken

Marco bracht een bezoek aan Pieter Bas en Clare in Londen. Brenda en z'r Rosaliene bezochten de Kleine-gemeenschapsdag van de Konferentie van Nederlandse Religieuzen in Vught. z'r Rosaliene en Hermen Jan zijn naar een symposium van Kerk en Wereld geweest.



Op 19 oktober heeft zr Albertine gesproken op de CWN conferentie. Het thema van de conferentie was 'verwachting levend houden'. Op 3 november waren fr Rolf en br Rik aanwezig bij de presentatie van het Katholiek appel van het Oecumensich Forum voor Katholiciteit in de Lutherse kerk te Utrecht. Op vrijdag 9 november bezocht br Rik in het Catharijneconvent in Utrecht een bijeenkomst die in het teken stond van ontmoeting tussen rooms-katholieken en oudkatholieken.

Celeste was in oktober even terug in Zuid-Afrika voor een examen, verder bezocht ze samen met Iain Schotland en Londen. In december gaan deze twee wereldburgers weer naar Londen voor familiebezoek. Brenda is was in november naar Canada voor familiebezoek en voor de conferentie van de Society of Biblical Literature, een grote conferentie over bijbelwetenschap. Bovendien sluit ze deze maand haar Master of Theology opleiding af in Grand Rapids.

Op 8 december bezocht de gemeenschap de versper waarin de verheffing van de Nicolaaskerk tot basiliek plaats had.

Projecten

In de kapel was een groeiende reeks portretfoto's te zien, onder de titel 'Zielikonen' van de kunstenaars Gerard Labeur, Rik Zuthpen en Timo Fernhout. De fotoreeks werd in de loop van de tijd aangevuld met portretten van gemeenschapsleden. Tijdens de Adventtijd schildert Maartje van Noort achter de ramen van de kapel, het kunstwerk is geïnspireerd op liturgische tuinen. Elke week zal zij een nieuwe plant toevoegen die betekenisvol is tijdens kerst. Het idee is om het zichtbaar groeien van het kunstwerk en het toeleven naar kerst tijdens advent met elkaar te verbinden. Meer informatie is te vinden op allemansvenster.wordpress.com.

De nieuwe telefooncentrale is in gebruik genomen, er is een nieuw kantoor ingericht voor zr Lyke en br Sjoerd S. en Kruispost heeft er een gespreksruimte bij, in de voormalige kaarsenmakerij.

Kerkelijk jaar

Sint Maarten viel dit jaar op zondag, daarom vertrokken de kinderen van de gemeenschap met hun lampions vanuit de Allemanskapel van Sint Joris naar de Oude Kerk, waar de wekelijkse vesper in het teken stond van Sint Maarten. Daarna trokken ze met hun lichtjes zingend de buurt door om het licht door te geven.



Sint Nicolaas sloeg de gemeenschap ook dit jaar niet over, op één december was hij een welkome gast in de Kajuit, samen met zijn pieten.

Tijdens de adventstijd zijn er weer avonden geestelijke vorming voor de hele gemeenschap. Dit jaar rondom het thema 'onverklaarbaar bewoond'. Met kerst is het weer warm en licht in het Vaderhuis met gezellig samenzijn, lekker eten en kerkbezoek. Tweede Kerstdag trekt een groepje gemeenschapsleden weer noordwaarts voor het kerstkamp in de Johanneshof bij Maria ter Claesze. Oud en Nieuw wordt in de gemeenschap gevierd.

[Uw chroniqueur](#)



vanuit *gemeenschap* Spe Gaudentes 

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100

Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
t 020 - 626 66 34
f 020 - 627 72 83
info@oudezijds100.nl
<http://www.oudezijds100.nl>

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING, 56295